

D ů v o d y:

V tomto sporu není rozhodno, zda splnění smlouvy komisionářské, o kterou jde, jest Vídeň či Praha, a netřeba se otázkou touto zabývat. V ostatních bodech plně přisvědčiti jest právnímu stanovisku odvolacího soudu. Odvolacím soudem s jedné strany jest správně odvozeno, že filiálka oznámivši jako komisionářka dovozatelce prodej na burse a založení W-konta ku dni výplaty a rozlišujíc i na dále v dopisech a výkazech periodicky zasílaných toto konto od konta řádného, dala tím zřetelně na jevo, že nevstupuje po rozumu čl. 376 odstavec první obch. zák. do obchodu jako samokontrahentka; s druhé strany odvolací soud rovněž správně dovedl, že žalovaná, mlčíc k tomu všemu po více než 3 roky, vzdala se práva čl. 376 odstavec třetí obch. zák., považovati svou druhou smluvní stranu, která jí oznámila sice prodej na burse, ale nepojmenovala kupitele, za kupitelku ve vlastním jméně, a spokojila se s nároky, které jí proti komisionářce jako zmocněnci dle čl. 361 a násl. obch. zák. přísluší. Jest ovšem pravda, že k přivodění účinků čl. 376 odstavec třetí obch. zák. není třeba výslovného prohlášení komitentova a že není zásadně vázáno prohlášení takové lhůtou, ale ani v takovémto případě není vyloučena zásada poctivosti a důvěry v obchodním životě obvyklé (§ 863 obč. zák., čl. 279 a 282 obch. zák.), a právě vzhledem k této zásadě správně odvolací soud v mlčení žalované strany více než tříletém spatřuje vzdání se práv čl. 376 odstavec třetí obch. zák. Zanikla-li již jednou tato práva, nemohou jednostranným projevem žalované strany již oživnouti. Správným jest konečně i závěr odvolacího soudu, že v rámci nároku čl. 361 a násl. obch. zák. není dovozatelka oprávněna, by žádala zaplacení částky, za sporné akcie stržené, v m ě n ě č e s k o s l o v e n s k é a aby namítala započtením tuto částku v m ě n ě č e s k o s l o v e n s k é.

Čís. 3691.

Za škodu, již utrpělo zvíře, postavené do stáje, při svých pohybech neručí majitel stáje dle §u 970 obč. zák., nýbrž pouze v rámci §u 961 obč. zák.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 69/24.)

Žalobce postavil koně do stáje žalovaného hostinského. Kůň zlomil si ve stáji nohu a musel býti poražen. Žaloba o náhradu škody byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Podle §u 970 obč. zák. ručí podnikatelé, kteří drží stáje, jako uschovatelé za zvířata, do jejich stájí postavená, a mohou se povinnosti k náhradě za poškození těchto zvířat sprostiti tím, že dokáží, že škoda nebyla zaviněna ani jimi ani jejich lidmi, ani nebyla způsobena cizími lidmi do domu vcházejícími nebo z něho vycházejícími. Tím není uložena těmto podnikatelům povinnost, ručiti i za náhodu vůbec, nýbrž

jest jen stanoveno, že podnikatel takový nese zvláštní nebezpečí svého podniku, t. j. ručí za škodu, zaviněnou jím nebo jeho lidmi nebo způsobenou lidmi, vcházejícími nebo vycházejícími. Proto neručí, jak již odvolací soud správně dovozuje, za škody, jichž vznik jest podmíněn jinými okolnostmi, než právě uvedenými, na př. určitou vlastností předmětu v uschování vzatého (srv. zprávu komise panské sněmovny pro justiční věci str. 178). Proto nelze předpis Šu 970 obč. zák. vztahovati na škody, které utrpí živé zvíře, do stáje postavené, při pohybech ve stáji. Za tyto škody ručí podnikatel jen v rámci všeobecného předpisu Šu 691 obč. zák., v kterémžto případě musí býti zjištěno, že mezi opomenutím povinné péče, podnikateli Šem 961 obč. zák. uložené, a škodou jest příčinná souvislost. V tomto sporu jest zjištěno, že betonová podlaha ve stáji, nerýhovaná, před 20 lety zřízená, byla tak hladká, že častěji koně na ní sklouzly. Tomu-li tak a zjištěno-li dále, že žalovaný propůjčoval tuto stáj ve dne pro koně, aniž pod ně bylo podestláno, lze ovšem mluvit o tom, že nezachoval péče v Šu 961 obč. zák. mu uložené. Ale jiná jest otázka, zda tu jest příčinná souvislost mezi touto nedbalostí a poškozující událostí. Zjištěno jest, že zdravý kůň byl podomkem do stáje postaven a že po nějaké době nalezen byl ležící na podlaze se zlamanou nohou. V onom mezidobí nikdo do stáje nevšlehl. Jak k tomu došlo a zda kůň sklouzl následkem hladkosti podlahy, nedalo se zjistiti. Znalci připustili možnost, že kůň i bez cizího přičinění na hladké podlaze může upadnouti, když kopá nohou, drbá se nebo tlamou po mouše se ohání a při tom tělem se otočí tak, že celá váha těla přijde na jednu nohu. Odvolací soud správně poukazuje na všeobecnou zkušenost, že kůň i bez sklouznutí na hladké podlaze při prudkém pohybu na trávníku, silnici a kdekoli jinde může utrpěti podobný úraz, a že ve sporném případě není sklouznutí koně vůbec zjištěno. Avšak pouhá domněnka nebo pravděpodobnost většího nebo menšího stupně, že kůň přišel k úrazu jen následkem sklouznutí, nemůže nahraditi důkaz o příčinné souvislosti. Proto není nárok žalobcův ani s hlediska Šu 961 obč. zák. odůvodněn, a, ježto schovatel dle Šu 964 obč. zák. neručí za náhodu, nezbylo než žalobu zamítnouti.

Čís. 3692.

Nechal-li odvolací soud byť i odvolatelem nevytýkanou zmatečnost řízení nebo rozsudku prvé stolice nepovšimnutou, jest zmatečným i jeho rozsudek.

V tom, že soudce, jenž provedl líčení až do konce, vypracoval rozsudek až v době, kdy byl již přeložen k jinému soudu, nelze spatřovati důvod zmatečnosti podle čis. 2 Šu 477 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 118/24.)

Žalobě o nepřipustnost exekuce bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í s o u d u v e d l v o t á z c e, o n i ž t u j d e, v